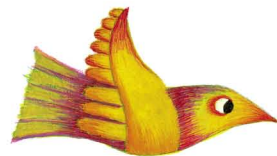

Andreja Peklar

Fant z rdečo kapico

Nekoč davno, davno, je v naši deželi živelo ljudstvo, kateremu še danes nihče ne ve imena.

Deset modrih mož je odločalo o vseh pomembnih rečeh: kdaj posejati žito, da bo obilno rodilo, in kaj darovati soncu, da bo vsak dan znova posijalo. Svoje odločitve so na uho prišepnili vladarju in on je o vsem dobro premislil, premislil ... in odločitve potrdil.

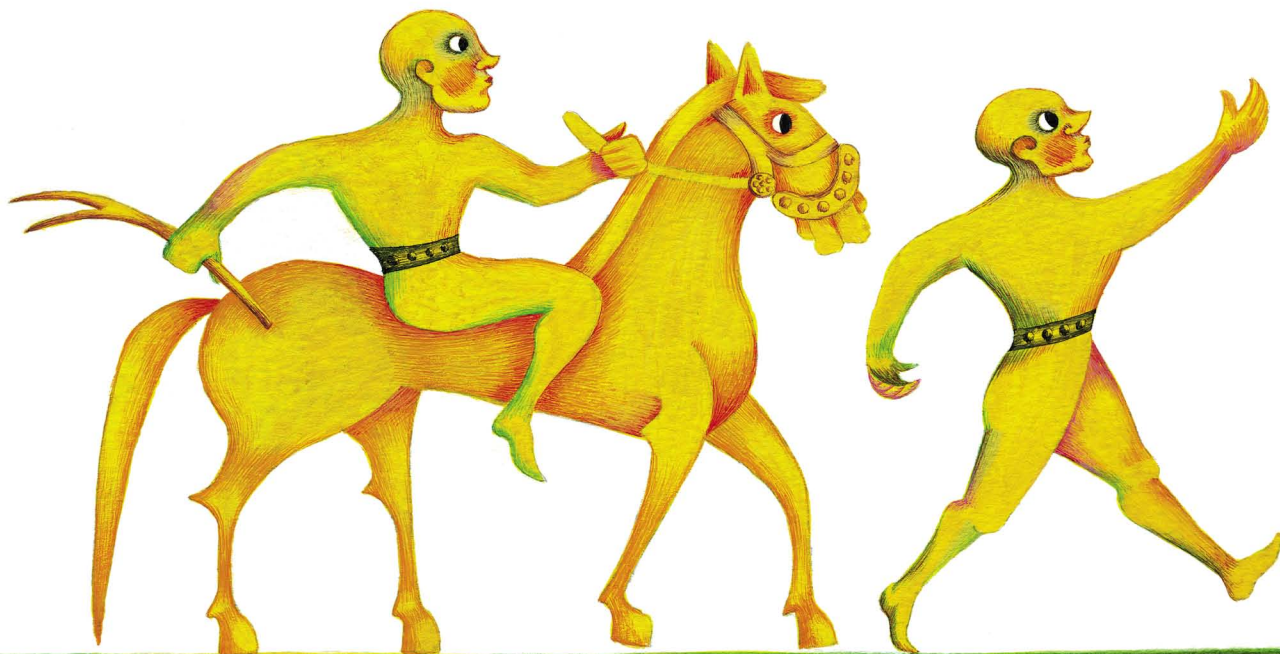
V deželi je raslo polno bujnega cvetja, mogočnih dreves in sladkega sadja. Živopisane ptice in krilati konji so letali po nebu. Ljudje so bili nasmejani in prav vsako jutro so se razveselili novega dne.

Le nekaj je kot temen oblak legalo na njihove duše. Po njihovi deželi se je klatil Zlatorogi jelen. Včasih jim je poteptal vse žito, ki je tako lepo zorelo, spet drugič jim je posmukal vse mlade cvetoče grmičke, ki so tako sveže vzcveteli in razdril vsa gnezda, ki so jih marljivo spletle ptice za svoje mladiče.

In tako so se prebivalci deželice vsako novo jutro zbudili malce bolj žalostni. Strah se je priplazil na njihova vesela lica. Zato so modri možje odločili, in vladar je to premislil, premislil ... in potrdil: da izberejo med hrabrimi možmi dežele tistega, ki bo odšel iskat tega strašnega jelena. Zbrali so se korenjaki in junaka pospremili na pot.

Medtem pa je sedem umetnikov zavihalo rokave. Deset dni in deset noči so ob ognju vlivali, tolkli, brusili ... In ko so z delom končali, je pred njimi zlato zasijala čudežna posoda, ki so ji rekli situla. Čakala je na junaka, ki bo ukrotil strašnega jelena ...

V gozd pa je skrivaj odšel tudi fant z rdečo kapico in lokom. Hodil je tri dni in tri noči in naposled je izza drevesa nekaj zašumelo, zašelestelo ... Naenkrat je zagledal prečudovito rogovje, ki je v lunini noči zlato zasijalo, in ko je na široko odprl oči, je pred seboj uzrl jelena. Napel je lok ...

... a jelenova lepota ga je tako prevzela, da ni mogel sprožiti puščice. Zazrl se je v temne Zlatorogove oči in ga vprašal:

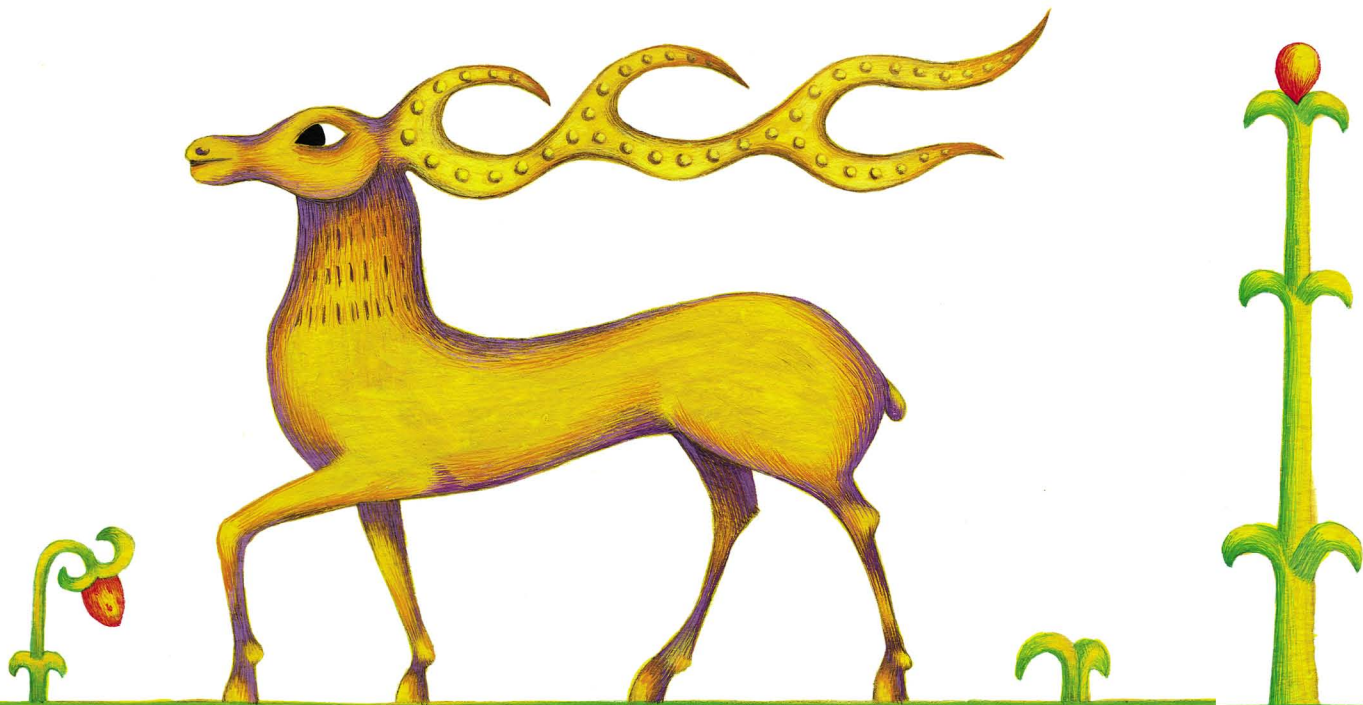
»Jelen, jelen, zakaj teptaš naše žito, muliš naše cvetoče grmičke in našim pticam razdiraš gnezda?! Saj vendar tudi zate sije to toplo sonce, cvetijo dišeče rože in ptice pojejo tudi tebi!«

Jelen je pogledal fanta z rdečo kapico in mu rekel:

»Vaši lovci so mi vzeli družino. Od takrat naprej so moje misli temne in v moje srce sta se naselili jeza in maščevanje ...«

Žalostno je povesil glavo in obmolknil. Mogočne krošnje v temnem gozdu so zašumele ...

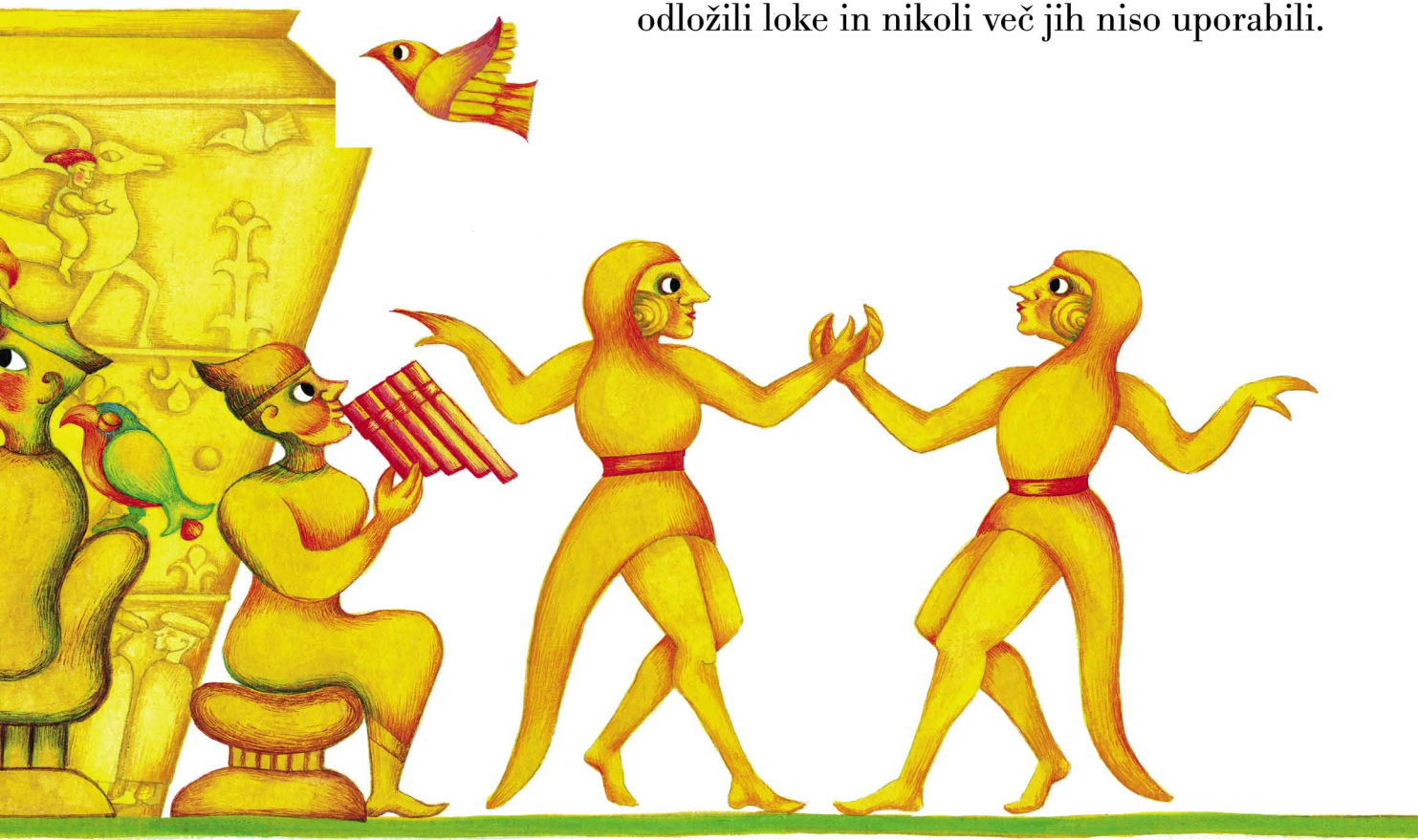
Fant z rdečo kapico je odložil lok in jelen je dovolil, da mu je okrog vratu zavezal zlato vrstico. Obljubila sta si prijateljstvo in nato skupaj odšla proti mestu. Dve pisani ptici pa sta se brž dvignili pod nebo in ponesli veselo novico preko gričev.

V mestu je bilo že vse pripravljeno za fantov in Zlatorogov prihod. Zbrali so se vsi prebivalci dežele, na čelu z vladarjem. Sredi trga je žarela situla in iz nje so točaji zajemali opojno dišečo pijačo.

Godci so igrali poskočne melodije, prelepe plesalke so plesale, korenjaki so merili moči in modri možje so v svoje brade nekaj mrmrali. Hrabri lovci pa so odložili loke in nikoli več jih niso uporabili.

Andreja Peklar

FANT Z RDEČO KAPICO

Ilustrirala in oblikovala: Andreja Peklar

Izdal in založil: Inštitut za likovno umetnost

Zanj: Borko Tepina

Tisk: Pro Grafika d.o.o.

Ljubljana, 2005

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-34

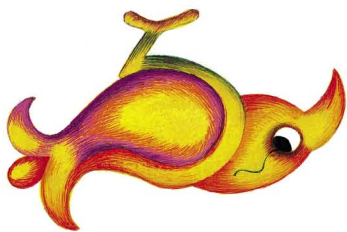
769.81

PEKLAR, Andreja

Fant z rdečo kapico / [[napisala in] ilustrirala] Andreja
Peklar. - Ljubljana : Inštitut za likovno umetnost, 2005

ISBN 961-91581-0-5

220254464

FANT Z RDEČO KAPICO - pravljica o »naših davnih prednikih«

Situla. Skrivnostna posoda z nenavadnim imenom. Komu je bila namenjena? Morda veljaku, da je z njo pokazal svojo moč in bogastvo? Morda junaku, da bi se spominjal svoje zmage? Ali božanstvu, da bi skrbelo za obilne pridelke?

Izdelki izpod mojstrskih rok halštatskega človeka, ki je živel v 1. polovici prvega tisočletja pr. Kr., predstavljajo enega izmed vrhuncev likovnega izraza v našem prostoru. Nizi mož in žena veselih lic, jezdec, konji, ki vlečejo vozove, godci, rokoborci in nenavadne živali so se ustavili na bronasti pločevini.

Vedno so se mi zdeli tako skrivnostni v nekakšnem vseobsegajočem zadovoljstvu, kot da je bilo njihovo življenje tako polno obilja in miru, da je bil sleherni dan praznik. In ko sem sledila tej arkadijski povorki, sem našla fanta z rdečo kapico ...

Andreja Peklar

